

ENTERRAMENT de Mn. Josep Codinach i Casas

Monestir de Sant Joan de les Abadesses, 18-10-2018

Sv 3,1-9 // Jn 11,32-45

Han passat vuitanta-vuit anys des que, portat per la fe dels seus pares, el nostre germà Mn. Josep Codinach i Casas fou batejat en aquesta parròquia del monestir de Sant Joan de les Abadesses. Ha estat, doncs, una llarga cursa la que el nostre germà ha recorregut per aquest món i que ara ha arribat al seu terme, per a, confiant en la misericòrdia de Déu, entrar en la vida eterna. En ell es feia realitat el que ens deia, tot reflexionant, el llibre de la Saviesa: *Els justos tenien l'esperança segura de la immortalitat*. La fe dels cristians ens dóna una saviesa que el món per si mateix mai no pot arribar a tenir. Per la fe tenim la certesa de la vida eterna, de la immortalitat del nostre ésser més profund, de la nostra ànima; i, al mateix temps, la seguretat de la resurrecció a la fi dels temps, quan Crist es manifesti ple de glòria i majestat. Amb aquestes certes nosaltres preguem pel nostre germà, mentre en el nostre cor es fa present el dolor per la mort d'una persona estimada, el dolor per la separació fins al retrobament en la vida eterna, en la resurrecció dels morts.

Aquestes certes de vida eterna, immortalitat i resurrecció no tenen el fonament en la nostra sola raó, sinó que són un do de la fe, que ens dóna a conèixer l'amor misericordiós de Déu a favor nostre, que no ens abandona en mans del pecat i de la mort, sinó que ell ha ofert el seu Fill per tots nosaltres. La seva mort i la seva victòria sobre la mort, la seva resurrecció, han estat per a nosaltres salvació i alliberament. En Crist, mort i ressuscitat, el nostre pecat i la nostra mort han estat vençuts. La mort no té la darrera paraula, per al qui creu en Crist. Ha estat la mort la que ha estat vençuda; i tots els qui restaven a les seves mans han estat alliberat per Crist, que, davallant als inferns, els ha rescatat dels lligams de la mort, per a portar-los al regne del cel, a la vida per sempre, a la vida que no pot morir mai, perquè és participació de la vida de Déu mateix.

Sí, germans i germanes, aquesta saviesa és el tresor fonamental en el cor del creient, en el cor d'un sacerdot de Crist. La nostra vida és lliurada a favor dels germans, des de la gran certesa de l'amor de Déu que no ens abandona mai. Aquesta gran certesa o gran esperança és la que dóna sentit a les nostres petites esperances. Mn. Josep Codinach en tots els seus ministeris es va donar per empoderar les persones en la redescoberta de la seva vocació i missió baptismal. En el seu cor hi feia niu la certesa que la fe porta en si mateixa una força que ajuda les persones a viure amb plenitud la seva vida humana, en relació amb els altres. Ell sempre va treballar per ajudar els germans, en el diàleg i en la recerca de la veritat —no solament teòrica, sinó principalment operativa—, que els impliqués vivint en primera persona les conseqüències de la fe en la quotidianitat; una fe viscuda en la realitat de la vida comunitària i social. Solament la fe feta confiança en la petjada de Déu en el cor de l'home i en la força de l'Esperit de Déu que omple la faç de la terra, fa possible mantenir l'esperança en la lluita per un món millor i una Església més i més evangèlica.

Vull fer presents les paraules d'una persona que, en expressar-me el condol per la mort de Mn. Codinach, m'ha dit: «Vull agrair a Déu que, en obrir-me les portes de casa seva i de la parròquia, em descobrís el rostre de Jesús i el compromís amb l'Església des de l'HOAC. La meva enorme gratitud pel seu testimoni, i la pregària perquè el Senyor li doni la seva pau.»

Han estat molts els ministeris en les parròquies i associacions diocesanes que el nostre germà Mn. Josep Codinach ha exercit en diferents llocs i temps, durant els seixanta-tres anys de vida sacerdotal. El servei als germans, exercint el nostre ministeri, és la font de santedat dels sacerdots de Crist, com ens ensenya el Concili Vaticà II, que ens parla de la importància primària de l'exercici conscient del ministeri per a fomentar la unió amb Crist en totes les circumstàncies de la vida (cf. PO, 18). Per això ara, en aquest moment en què la caritat cristiana ens demana la pregària pel nostre germà, a fi que el Senyor usi de misericòrdia amb ell i el purifiqui de les mancances i defallences que poguessin encara restar en el seu cor; en aquest moment de caritat cristiana, el que fem nosaltres és presentar tota la seva vida, a fi que sigui realitat en ell el que ens ha dit el llibre de la Saviesa: *els ha depurat com l'or al gresol i els ha acceptat com una víctima oferta sencera sobre l'altar*. Sí, que la misericòrdia de Déu faci que tot el que és or pur en ell —l'or de la caritat, del servei generós, del perdó gratuït (que n'és, molt, moltíssim!)— resplendeixi davant de Déu i que el Senyor li faci el do de rebre la corona dels qui han estat fidels en el que el Senyor ens ha encomanat.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús, el Senyor, va plorar la mort del seu amic Llàtzer. Aquesta mirada ens fa descobrir el cor humà del Fill de Déu fet home, que com nosaltres sent el dolor per la mort d'una persona estimada. Déu no és indiferent a la mort dels nostres germans, ni a la nostra mort. Ell s'ha implicat en la nostra sort, fent-se un de nosaltres. Ara bé, solament ho podem viure i ho podem veure si creiem en ell. *Si creus veuràs la glòria de Déu*, va dir Jesús a Marta, germana de Llàtzer. Però aquestes paraules també ens les diu a nosaltres, que acompanyem en el dolor i l'esperança el nostre germà Mn. Josep Codinach. No hi som perquè sí, en aquesta celebració cristiana. Jesús ens adreça a tots i cada un de nosaltres la seva invitació a creure més i més en ell. *La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos* (Ac 4,12), digué sant Pere als membres del sanedrí; i el mateix ens diu a nosaltres l'Església aquí i ara, enmig d'un món que, malgrat tenir les seves arrels en la creu de Crist, viu massa sovint d'esquena a Jesús i el seu Evangeli. La fe en Crist ens obre les portes a la vida plena, a la vida eterna.

El Santíssim Misteri acompanya els santjoanins tota la vida. Mn. Josep Codinach el va mirar, contemplar i invocar moltes vegades; i, amb tota certesa, la seva Majestat serena li donà pau en les moltes situacions difícils de la vida. Que ara, en el moment de la seva mort, el rostre serè de Jesús, donant la vida per la nostra salvació, sigui mirada de misericòrdia i l'admeti a la seva presència per a contemplar el seu diví Rostre, ja en l'eternitat, en la plena visió, cara a cara. L'encomanem a la intercessió de santa Maria la Blanca, a fi que li sigui mare de

Misericòrdia. I tots nosaltres, els qui encara pelegrinem per aquest món, ens encomanem a la intercessió de santa Maria, mare de l'Església, a fi que el Senyor tingui pietat de nosaltres i truqui al cor de molts joves, els esculli i els doni generositat perquè siguin, com ho fou Mn. Josep Codinach, servidors dels homes en el ministeri sacerdotal. Que no s'estronqui la font de vida sacerdotal entre els fills d'aquesta terra! Així sigui.